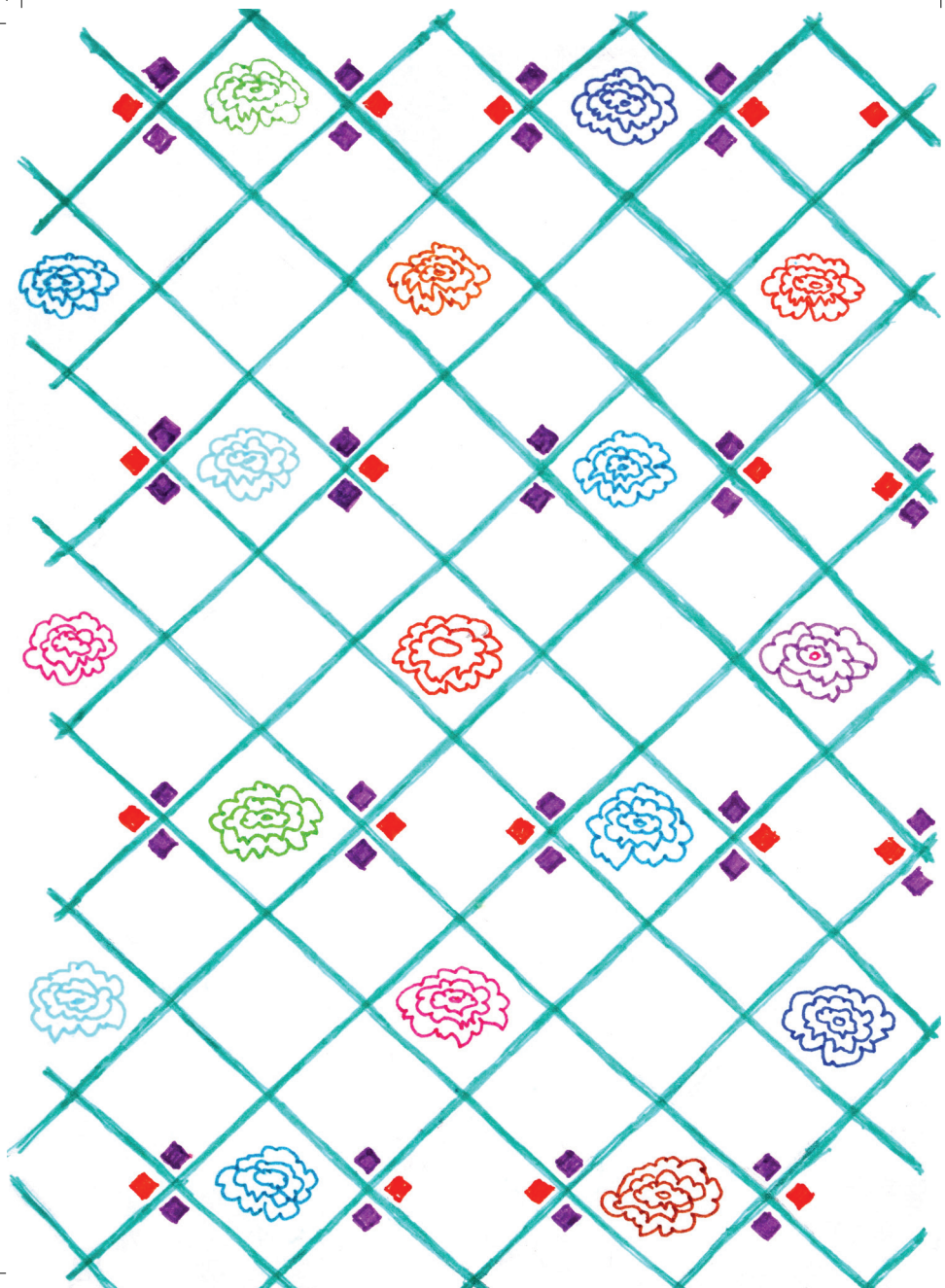

Rumunská
pohádka

Bílý vlk a červené botičky

Lupulcel
alb siciubotele
roșii

Byla jednou jedna velmi bohatá paní, která měla dva syny, Žingoleta a Čepičku. Tito dva chlapci se měli velmi rádi a hodně si pomáhali. Čepičku opatrovala víla. Ale Žingoletovi dělala naschvály zlá čarodějnice. Jednou řekla maminka Žingoletovi:

„Běž na venkov a předej tetičce marmeládu a piškoty, které jsem udělala.“ Žingolet jídlo vzal a vyšel směrem k chaloupce. Uběhly ale dva dny a chlapec se stále nevracel.

Chlapec se cestou na venkov zastavil v lese, aby si nasbíral pár oříšků. Když se je chystal rozbít, připlížil se k němu bílý vlk s velkýma červenýma očima a syčí:

„Vím, že máš u sebe piškoty a marmeládu. Jestli mi je nedáš, tak sním tebe!“ Žingolet neměl na vybranou, a tak dobroty vlkovi dal. Vůbec se mu ale nechtělo vrátit zpátky domů. Připadal si jako zbabělec.

Čepička chodil po pokoji a dělal si starosti, proč se jeho bratříček nevrací. Když tu náhle uviděl červené botičky. Samozřejmě si je hned vyzkoušel a najednou mohl udělat obří kroky. A tak udělal několik kroků, hop skok, a už byl v lese. Tam našel svého plačícího bratříčka, který mu pak pověděl, co se stalo. Čepička ho ale uklidnil, že mu pomůže, a zase odešel těmi svými obrovskými kroky.

Za chvíli došel do města, kde koupil marmeládu a piškoty a odnesl je tetičce na venkov. Potom se oba bratři vrátili domů a požádali maminku o odpuštění za zpoždění. Po nějaké době byl Žingolet znovu požádán, aby tentokrát předal porcelánové šálky rodinnému příteli, protože měl narozeniny. „Synu, prosím tě, dej si velký pozor. Jestli je rozbiješ, nepřej si mě!“ řekla mu maminka.

Žingolet vzal šálky a vyrazil. Bylo teplo. Chlapec se zastavil na břehu řeky, aby se trochu zchladil. A co ho napadlo? Otevřel balík a prohlíží si ty krásné šálky. Najednou k němu přiskočí vlk:

„Vím, že máš vždy u sebe něco dobrého k jídlu. Hehehe. Mám obrovský hlad, dej mi něco k jídlu!“

„Podívej, mám jen několik porcelánových šálků. Myslí, že tyhle asi jíst nebudeš, že?“ odpověděl Žingolet.

„Ne, ale sním tebe!“ zavrčel vlk. A jak se vlk chtěl vrhnout na chlapce, ten byl naštěstí rychlejší a utekl. Vlk se hnál za ním a přitom rozšlapal šálky na malé kousky. Už už málem chudáka Žingoleta měl, když se z ničeho nic objevil bratr Čepička, který po vlkovi hodil poleno a ten pak rychle utíkal s řevem do lesa.

Čepička se vyptával, kde jsou šálky. „Podívej na ně!“

Samé střepy!“ odpověděl Žingolet.

„Tohle bude těžší na nápravu,“ odpověděl Čepička.

„Ale neboj, nějak se o to postaráme!“ Chlapci odešli domů. Čepička vzal vinu na sebe a řekl mamince, že šálky rozbil on, když si hrál se Žingoletem. Protože předtím nic špatného neudělal, maminka mu odpustila. Opět uběhl nějaký čas. Až jednoho dne řekla maminka Žingoletovi:

„Potřebuju, abys mi pomohl. Jdi a vyzvedni holčičku od chůvy. Hlídej ji jako oko v hlavě!“

Žingolet vyzvedl holčičku a vracel se s ní domů. Nemohl se ale zbavit zvyku, aby se nezastavil a hrál si, a tak si udělali přestávku u břehu řeky. Žingolet byl příliš zabraný do hry, natož aby si všiml, že mu je v patách bílý vlk.

„Ne, že zas utečeš! Mám příšerný hlad! Musíš mi tu holčičku dát. Jestliže mi ji nedáš, sním místo toho tebe!“ dorážel vlk.

„Holčičku ti nedám. Radši sněz mě!“ odpověděl Žingolet. Vlka na nic ale nečekal a vrhl se na holčičku! Připravoval se, že sní i Žingoleta, když tu se objevil Čepička. Čepička si sundal jednu botku a hodil ji tak silně po vlkovi, že zvíře padlo, umřelo na místě a pak

se přeměnilo na postel plnou růží, na které spala ta malá holčička. Když tu přijel kočár a v něm překrásná žena, která povídá Čepičkovi:

„Jsem víla Bonace, která tě chránila od narození. Tvoje bratrská láska a odvaha zničily čáry čarodějky Ripopette, nepřítelkyně Žingoleta. Ten Bílý vlk byla právě ta čarodějnice.“

Víla Bonace pochválila Čepičku a pokárala Žingoleta. Kdyby totiž Žingolet poslouchal svou maminku lépe a méně si hrál, nikdy by se mu všechna ta neštěstí nestala. Víla vzala oba chlapce kočárem domů.

Doma víla vyprávěla jejich mamince celý příběh. Šťastná maminka dala Žingoletovi rady a Čepičku chválila za jeho bratrskou lásku, odvahu a jeho dobré činy.

A fost odată o doamnă foarte bogată, care avea doi băieți, pe Jingolet și Caciulita. Acești doi frați se iubeau între ei nespun de mult. Căciuliță era ocrotit de o zână. Dar Jingolet era ursit să fie mereu hărțuit de o vrăjitoare rea. Într-o zi îi spuse mama lui Jingolet:

„Du-te până la țară și dui-i îngrijitoarei casei dulceață și pișcoturile pe care le-am făcut.” Jingolet luă le și plecă. Trecură două zile și băiatul nu mai dădu nici un semn de viață.

Băiatul spre drum la țară se opri într-o pădure să culeagă niște alune. Dar pe când dădu să le spargă, numai ce văzu venind către el un lup alb, cu ochi mari, roșii, care-i vorbi:

„Știi că ai la tine niște pișcoturi și dulceață. Dacă nu mi le dai, te voi mânca pe tine!” Jingolet n-avu încotro și se văzu silit să-i dea lupui bunătațile.

După această ispravă, se temu să se mai înapoieze

acasă. Căciuliță era foarte îngrijorat de lunga întârziere a fratelui său. Dar mare îi fu mirarea când găsi în odaia lui o pereche de ciuboșele roșii. Bineînțeles că le imediat încerca și deodată se trezi făcând niște pași mari ca de uriaș. Apoi, nici una nici două, se pomeni în pădure, unde îl găsi pe fratele lui care-i spuse plângând ce sa întâmpla. Căciulița îi spuse că le va îndrepta totul.

Cu mari pașii se duse repede în oraș, cumpără un borcan cu dulceață și niște pișcoturi, și le duse îngrijitoarei casei de la țara. Apoi sau dus amândoi acasă rugând-o pe mama să le ierte pentru întârziere. Trecură alte zile și Jingolet fu iar trimis să ducă în dar niște cești de porțelan unui prieten, căci era ziua lui:

„Ascultă, fiule, te rog să fii cu mare băgare de seamă. Dacă le spargi va fi vai de tine,” îi spuse maică-sa.

Jingolet luă ceștile și plecă. Era tare cald. Băiatul se opri la malul unei ape să se mai răcorească. Și ce îi veni deodată în gând? Să desfacă pachetul să vadă ceștile cele frumoase. Cum sta așa, privindu-le, îi răsări din nou lupul cel alb:

„Știu că ai întotdeauna câte ceva bun de mâncare.

Ce-mi dai acum să mănânc, că mi-e tare foame.”

„Iată, acum n-am decât niște cești de porțelan. Cred că n-ai să le mănânci și pe astea?” Răspunse Jingolet.

„Nu, dar am să te mănânc pe tine!” Și lupul vru să se arunce asupra lui, dar băiatul fu mai tare. Își lua picioarele la spinare și fugi. Lupul alergă după el, călcă peste cești, le sparse în bucăți și era gata-gata să-l prindă pe bietul Jingolet. Dar, iată că dintr-o dată, Căciuliță îi aruncă un halcă bună lupului, care se mistui repede printre copaci.

Căciuliță îl întreba unde sunt ceștile.

„Iată-le! Sunt făcute zob!” Răspunse Jingolet.

„Necazul ăsta va fi ceva mai greu de îndreptat,” răspunse Căciuliță.

„Dar, lasă, ne descurcăm noi!” Băieți au mers acasă unde Căciuliță spuse offând că el fusese acela care spărsese ceștile, pe când se juca cu Jingolet. Fiindcă nu i se întâmplase niciodată nimic, mama îl iertă. Și iar mai trecu un timp. Într-o zi mama îi spuse lui Jingolet:

„Du-te și adu-mi-o pe fetiță, de la bonă. Să o păzești ca pe ochii din cap!” Jingolet a ridicat fetița și apoi a mers cu ea înapoia acasă. Dar nu se putu dezbăra de lui obicei, să nu se oprească pentru joacă

și făcu un popas pe malul râului. Era prea ocupat cu joaca și nu băgă de seama că lupul alb venea pe urmele lui.

„Să nu încerci cumva să fugi. Mi-e o foame grozavă! Trebuie să mi-o dai pe fetița aceasta. Dacă nu mi-o dai, voi fi nevoit să te mănânc pe tine.” Spuse lupul.

„Pe fetița aceasta nu ți-o dau. Mai degrabă mănâncă-mă pe mine!” Răspunse Jingolet. Și lupul cel alb fără să aștepte se azvârli asupra fetiței și o inghiți dintr-o dată. Se pregăti să-l înghită și pe Jingolet când, răsări Căciuliță. Căciuliță îi scoase una din ciuboșele și o azvârli cu atâta putere în capul lupului, încât animalul căzu și muri pe loc și sa transformat în un pat presărat cu trandafiri pe care dormea adânc fetița. Când o trăsurică se afla cu o femeie minunat de frumoasă în ea și spuse lui Căciuliță:

„Eu sunt zâna Bonace, care te-a ocrotit de la naștere. Dragostea ta frățească și curajul au distrus vrăjile zânei Ripopette, dușmancă a lui Jingolet. Lupul cel alb a fost Ripopette.

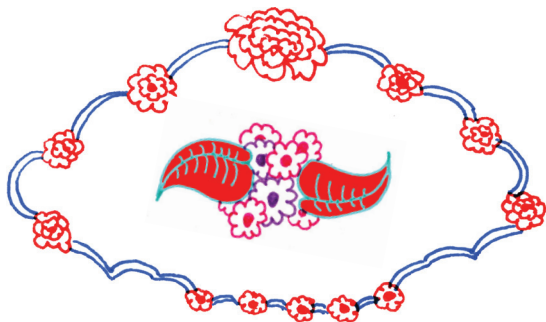
Zâna Bonace îl lăuda pe Căciuliță și admonesta pe Jingolet. Dacă Jingolet nu se prea mult opri

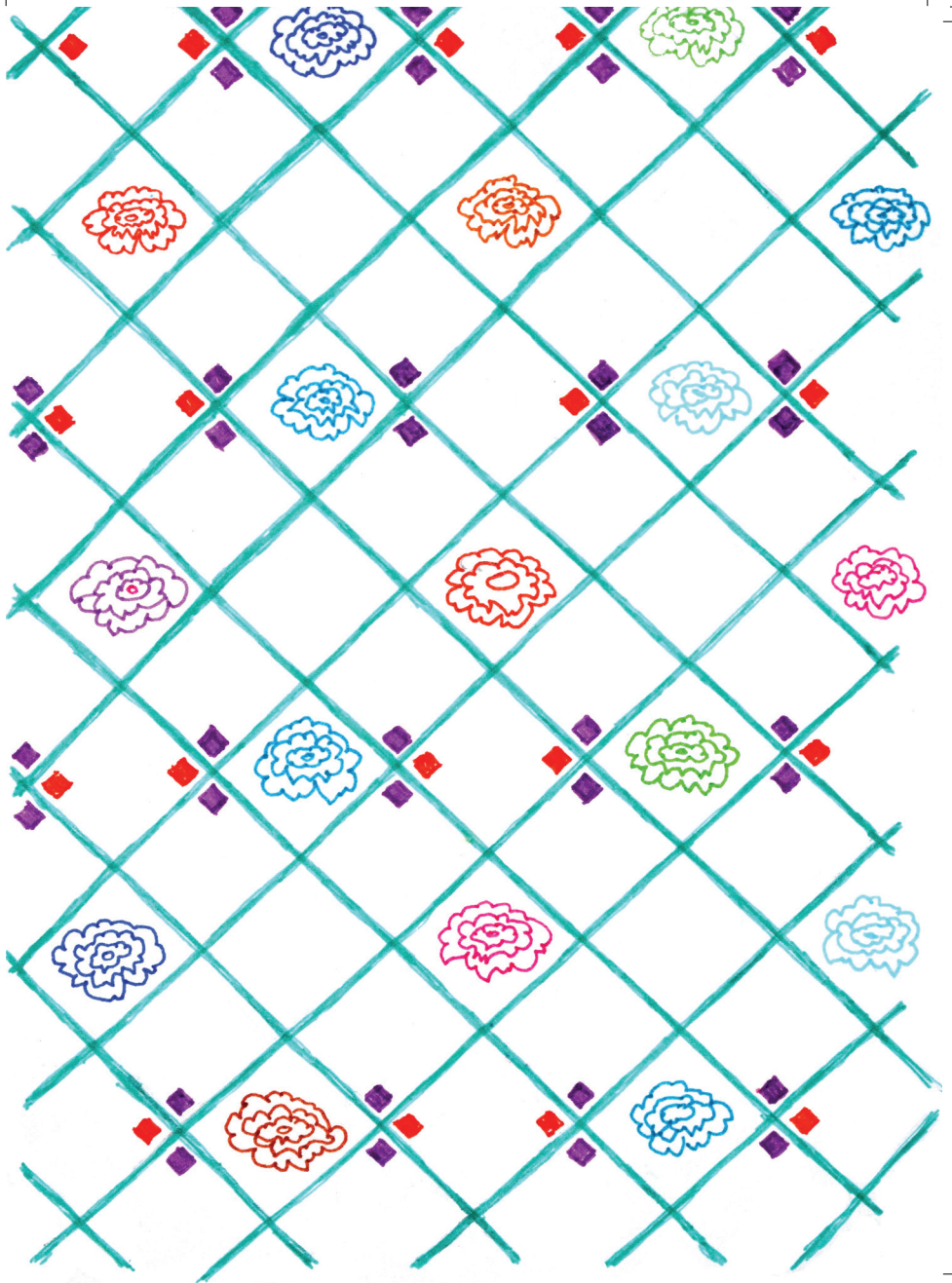

la joacă, în loc să-și vadă de drum, nu sau fii întâmpla nefericire. Zâna le însoți pe amândoi băieți până acasă. Acasă zâna îi povesti mamei ce sa întâmpla. Fericită mama

îi dădu sfaturi bune lui Jingolet și laudându lpe Căciuliță pentru dragostea lui fraternă, pentru curajul și faptele sale bune.

Autoři projektu:

Petra Holubářová, Lucie Machová

Převyprávění pohádky:

Andra Nistor

Grafický koncept:

Michaela Casková

Ilustrace a grafické zpracování:

Jakub Dluhosch

InBáze, z. s.

2019

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – půl růstu ČR

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Městská knihovna v Praze

 INBÁZE

